

Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,

Sesja 8, Świątynia w Objawieniu 21-22

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To jest sesja 8 na temat Świątyni w Objawieniu 21-22.

Przyjrzelśmy się dowodom lub tekstom Nowego Testamentu, które pokazują, że zamieszkanie świątyni Bożej, zamieszkanie przybytku Bożego, Jego zamiary dotyczące przybytku i świątyni w Starym Testamencie oraz prorocze oczekiwania są teraz realizowane i spełnione już w Jezusie Chrystusie, przede wszystkim, a następnie w jego naśladowcach.

Ale jest jeszcze wymiar, jak w większości tych tematów. Jest już, ale jeszcze nie wymiar. Jeszcze nie wymiar świątyni znajduje się w Objawieniu, rozdział 21, zaczynając od wersetu 1 i przez 22 i werset 5. Teraz nie będę ci czytał całej tej sekcji.

Odniesiemy się do pewnych fragmentów, gdy zaczniemy przyglądać się Objawieniu 21 i 22 pod kątem obrazów świątyni, pod kątem ich związku z tematem świątyni i ich wypełnienia tego tematu. Ale w Objawieniu 21 i 22 czytamy o nowym stworzeniu. Jan widzi punkt kulminacyjny historii odkupienia w nowym stworzeniu i nowej Jerozolimie jako jego centrum.

Ale prawdopodobnie najbardziej zaskakującym fragmentem w tej sekcji, zwłaszcza w świetle fragmentów ze Starego Testamentu, do których nawiązują Objawienie 21 i 22, i w świetle innych żydowskich wizji i oczekiwań dotyczących przyszłości nowego stworzenia i przyszłego przywrócenia, odkupienia i spełnienia, jest to, co Jan mówi pod koniec rozdziału 21. Tak więc w rozdziale 21 Jan w rzeczywistości opiera się na Ezechielu 40 do 47. W rozdziale 21 Jan, podobnie jak Ezechiel, odbywa wycieczkę, ale nie dotyczy ona świątyni.

To jest nowe Jeruzalem, miasto. Jan odbywa wycieczkę po nowym Jeruzalem i widzi jego bramy i mury. Istota anielska, która prowadzi go w tej podróży, mierzy różne sekcje nowego Jeruzalem, tak jak znajdujesz to w Ezechielu.

Kiedy wydaje się, że Jan jest teraz w mieście, być może w jego centrum, mówi coś interesującego w wersecie 22. Jan mówi, że nie widział świątyni. Teraz, dlaczego to jest dziwne, to znowu numer jeden, fragment Starego Testamentu, z którego Jan mocno czerpie, Ezechiel 40 do 48, świątynia jest w jego centrum.

To, co widzi Ezechiel, to, po czym zabiera go anioł i to, co mierzy, to świątynia. Ale teraz Jan, intrygująco polegając na Ezechielu, w przeciwieństwie do Ezechiela w wersecie 22, mówi: Nie widziałem świątyni. I znowu, być może Jan jest w centrum nowego Jeruzalem i tam, gdzie można by się spodziewać, dokładnie w miejscu, w którym można by się spodziewać świątyni, Jan mówi: Nie widziałem żadnej.

Jan może również modelować swoje miasto na podstawie idealnych miast grecko-rzymskich lub hellenistycznych tamtych czasów, które gdzieś w centrum, być może na placu lub Agorze, miałyby świątynię lub świątynię poświęconą bogom lub cesarzowi. I teraz znowu, gdzie być może Jan w centrum tego miasta, gdzie można by się spodziewać świątyni, czy to w miastach grecko-rzymskich, czy w starotestamentowych oczekiwaniach na odrestaurowaną Jerozolimę, Jan mówi, nie widziałem świątyni. Inne żydowskie apokalipsy, na przykład w 1 Księdze Henocha, w rozdziałach od 80 do 90 i dalej, 1 Księga Henocha opisuje odrestaurowaną świątynię lub odrestaurowaną Jerozolimę, a ona zawiera świątynię.

Tak więc żydowskie oczekiwania na przyszłą odrestaurowaną Jerozolimę praktycznie zawsze obejmowały odnowioną świątynię lub odbudowaną świątynię, jak znajdujemy w Ezechielu 40 do 48. Ale Jan mówi, że tam, gdzie można by się spodziewać świątyni, Jan mówi, nie widziałem świątyni. A powodem jest to, że Jan kontynuuje, mówiąc, nie widziałem świątyni w mieście, ponieważ Pan Bóg Wszechmogący i Baranek są jego świątynią.

Jest to niemal zgodne z tym, co widzieliśmy w Ewangelii Jana, gdzie sam Jezus był świątynią. Własne ciało Jezusa było świątynią, którą miał wznieść. W osobie Jezusa Chrystusa, przybytek Boga i chwała świątyni zamieszkały teraz z ludźmi.

Teraz, w podobny sposób, Jan mówi, nie ma świątyni w nowej Jerozolimie. Dlaczego? Ponieważ Bóg i Baranek są świątynią. Innymi słowy, to, na co świątynia wskazywała przez cały czas, jest teraz rzeczywistością, a Bóg i Baranek mieszkają ze swoim ludem w nowym stworzeniu, tak jak to miało miejsce w Ogrodzie Eden w Księdze Rodzaju 1 i 2. Tak więc powodem, dla którego nie ma już świątyni, jest to, że to, co świątynia próbowała przewidzieć i na co wskazywała, jest teraz rzeczywistością.

Bóg i Baranek mieszkają bezpośrednio ze swoim ludem na ziemi w rzeczywistym, dosłownym miejscu na ziemi, tak jak to było w Ogrodzie Eden. Dlatego też nie ma już potrzeby świątyni. A Jan mówi, że kiedy spojrzał na miejsce, w którym można by się jej spodziewać w świetle żydowskich oczekiwań, takich jak w Ezechielu 40-48, a nawet w świetle grecko-rzymskich i hellenistycznych przedstawień idealnego miasta, Jan nie widzi świątyni, ponieważ osiągnęła ona już swoje wypełnienie.

To, na co wskazywało, jest teraz rzeczywistością. Ale chciałbym zasugerować, że to nie jest koniec sprawy. Ciekawe, że Jan wydaje się utożsamiać Nowe Jeruzalem ze świątynią.

Co znajdziemy u Jana, chociaż mówi, że nie widział świątyni, to znaczy, że nie ma fizycznej oddzielnej świątyni, to co robi Jan, to bierze obraz świątyni z Ezechiela 40-48 i z innych miejsc Starego Testamentu i stosuje go, nakłada na całą Nową Jerozolimę i nowe stworzenie. Raz jeszcze, całe stworzenie, cała Nowa Jerozolima, jest teraz świątynią, w której Bóg przebywa i mieszka ze swoim ludem. Tak więc Jan nie widzi oddzielnej świątyni, ponieważ Bóg i Baranek są świątynią, ale jednocześnie cała Nowa Jerozolima stała się teraz świątynią.

Pozwólcie mi po prostu wspomnieć o sześciu lub siedmiu rzeczach w Objawieniu 21 i 22, które wyraźnie to pokazują. Przede wszystkim w rozdziale 21 i wersecie 3, tekście, który już omówiliśmy i będziemy omawiać dalej, w rozdziale 21 i wersecie 3, Jan cytuje formułę Nowego Przymierza z Ezechiela rozdział 37 i Kapłańskiej rozdział 26, prawdopodobnie te same dwa fragmenty, które Paweł zacytował w 2 Koryntian 6.16, aby pokazać, że kościół był świątynią. Teraz Jan odnosi się do tych w rozdziale 21 i wersecie 3, gdzie Jan mówi w Objawieniu 21.3, usłyszałem donośny głos z tronu mówiący: oto przybytek Boga jest teraz wśród ludu i będzie mieszkał z nimi.

Oni będą Jego ludem, a sam Bóg będzie z nimi i będzie ich Bogiem. Widzieliśmy w Ezechielu 37, a także w Księdze Kapłańskiej 26, że ta formuła przymierza antycypowała lub poprzedzała opis ustanowienia świątyni. W Ezechielu 37 znajdujemy tę formułę przymierza: mieszkanie Boga będzie z Jego ludem, po której następują 40 do 48, które opisują tę świątynię, która opisuje to mieszkanie.

Teraz Jan robi coś podobnego w 21:3; Jan podaje nam formułę przymierza: mieszkanie Boga jest teraz z Jego ludem; będzie mieszkał z nimi, będą Jego ludem, będzie ich Bogiem. A następnie znajdujemy nie opis świątyni, ale opis nowej Jerozolimy. Tak więc nową Jerozolimską oblubienicą jest świątynia, mieszkanie Boga.

Tak więc Bóg ponownie nie mieszka w oddzielnej fizycznej strukturze lub budynku świątyni. Teraz obecność Boga jest współrozległa z całym stworzeniem i całym nowym Jeruzalem. W rzeczywistości, nie wdając się w szczegóły, argumentowałbym, że nowe Jeruzalem tutaj, podobnie jak widzimy, że dzieje się to w listach Pawła, a także w fragmencie 1 Piotra 2, który omawialiśmy, jest nowym Jeruzalem tutaj prawdopodobnie odnosi się przede wszystkim do samych ludzi. Nowe Jeruzalem jest utożsamiane z oblubienicą, która wcześniej była wyraźnie samymi ludźmi.

Więc myślę, że Jan robi to samo, co Paweł, biorąc obrazy budynków i świątyni i stosując je do ludzi. Teraz Jan robi coś podobnego, biorąc obrazy Nowej Jerozolimy, a nawet obrazy świątyni i stosując je do ludzi. Więc Nowa Jerozolima odnosi się przede wszystkim do samych ludzi.

A zatem świątynia odnosi się przede wszystkim do samych ludzi, którzy teraz żyją i istnieją na nowym stworzeniu, na nowej ziemi. Ale 21:3, formuła przymierza z Księgi

Kapłańskiej 26, Ezechiela 20.37 w Objawieniu 21:3 pokazuje, że nowy lud Jerozolimy, nowe przymierze zamieszkiwane przez Boga z Jego ludem, nie jest w oddzielnej świątyni. Jan powiedział, że nie ma takiej świątyni, 21:22, ale zamiast tego cały lud, całe nowe Jeruzalem, jest teraz mieszkaniem Boga, świątynią.

Drugą rzeczą, o której już wspomnieliśmy, jest to, że niemal paradoksalnie i bardzo interesująco, Ezechiel 40-48 jest podstawowym modelem, podstawowym modelem Starego Testamentu, z którego Jan korzysta w swoim opisie i koncepcji nowego Jeruzalem. Ale w sercu Ezechiela 40-48 znajduje się opis i pomiar nowej świątyni, odrestaurowanej oddzielnej świątyni i oddzielnej świątyni od nowego Jeruzalem. Ale paradoksalnie, Jan nie widzi oddzielnej świątyni, rozdział 21.22, ale teraz stosuje Ezechiela 40-48 do samego nowego Jeruzalem, do nowej oblubienicy Jeruzalem.

Na przykład Jan mierzy miasto zamiast świątyni w Ezechielu 40-48. Świątynia zostaje zmierzona. Wszystkie części świątyni są mierzone w Objawieniu 21.

To miasto jest mierzone. W rozdziale 22 Objawienia, wersety 1 i 2, rzeka życia wypływa z tronu. W Ezechielu 40-48, wypływa ze świątyni.

Więc ponownie Jan wziął obraz świątyni od Ezechiela i zastosował go do całego miasta. Kilka innych interesujących jest w Ezechielu 40-48, szczególnie rozdział 43 i werseł 16. W Ezechielu 40-43 i werseł 16, opisując odrestaurowaną świątynię i jej części.

Zobaczmy, w wersecie 43 i wersecie 16 czytamy to. Przede wszystkim autor opisuje ołtarz. Przede wszystkim palenisko ołtarza ma cztery łokcie wysokości, a cztery rogi wystają w górę z ziemi.

Ołtarz jest kwadratowy lub składa się z czterech kwadratów. Co ciekawe, w Septuagincie, greckim tłumaczeniu, jest to to samo słowo, które znajdujemy w Objawieniu, rozdziale 21, wersecie 16, opisujące nową Jerozolimę. Tak więc, Paweł mówi w 21-16, że miasto było rozplanowane jak kwadrat lub cztery kwadraty.

Ponownie, greckie słowo tam jest tym samym słowem w greckim tłumaczeniu Ezechiela rozdział 43 i werseł 16 opisujący ołtarz. Tak więc raz jeszcze, autor, Jan, bierze język z Ezechiela 40-48 i stosuje go teraz nie do oddzielnej świątyni, ale stosuje go do całej nowej Jerozolimy. I znowu, to dlatego, że teraz, ponieważ Baranek i Bóg są świątynią, nie ma już potrzeby oddzielnej świątyni.

Tak więc, obrazowanie świątyni oznacza mieszkanie Boga, a oczekiwanie obecności Boga z Jego ludem odnosi się teraz do całego miasta. Podobnie lub może podobnie do znajdowania powiązań między Ogrodem Eden a stworzeniem w Księdze Rodzaju 1 i 2, znajdowania obrazów świątyni i przybytku już w opisie Ogrodu Eden. Teraz

znajdujemy obrazy świątyni zastosowane do nowego stworzenia, do nowej Jerozolimy w Objawieniu 21.

Więc to, co mierzy Jan, co jest czterema kwadratami, skąd wypływa woda, nie jest już oddzielną fizyczną świątynią, ponieważ Jan mówi, że nie ma żadnej i nie ma potrzeby, aby była. Więc Jan widzi wypełnienie Ezechiela 40-48, ale teraz nie w oddzielnej fizycznej świątyni, jak można znaleźć w Ezechielu lub jak można znaleźć w większości literatury żydowskiej lub apokaliptycznej i ich oczekiwaniach na przywrócone stworzenie, nowe stworzenie, nową Jerozolimę. Zamiast tego teraz całe miasto, co prawdopodobnie odnosi się do ludzi, jest świątynią, pośród której mieszka Bóg.

Całe miasto jest teraz świątynią, w której obecność Boga jest współrozległa i rozprzestrzeniona w całym stworzeniu, nie jest już ograniczona do oddzielnego budynku. W rzeczywistości, jak zobaczymy raz jeszcze, jest to teraz cel zamierzenia Boga dla stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2, gdzie Bóg nie mieszkał w fizycznym budynku, gdzie Bóg mieszkał w Edenie i gdzie całe stworzenie miało być miejscem obecności Boga. Teraz znajdujemy to spełnione w Objawieniu 21 i 22.

Tak więc świątynia fizyczna miała na myśli, jak już widzieliśmy, gdy mówiliśmy o tekście Starego Testamentu, przybytek i świątynia wydają się być mikrokosmosem całego kosmosu, przewidując czas, gdy chwała Boga i jego obecność wypełnią całe stworzenie, tak jak miało to miejsce w Księdze Rodzaju 1 i 2. Teraz znajdujemy ten cel osiągnięty w Objawieniu 21 i 22, dlatego nie ma potrzeby innej świątyni, oddzielnej fizycznej świątyni, ponieważ cel świątyni został już osiągnięty, został zrealizowany. Tak więc całe nowe stworzenie jest świątynią, a Jan bierze Ezechiela 40-48 i stosuje go nie do oddzielnej fizycznej struktury, ale do całego Nowego Jeruzalem w wypełnieniu Ezechiela i innych starotestamentowych proroczych oczekiwań Boga mieszkającego ze swoim ludem. Tak więc, po pierwsze, przyjrzelśmy się formule nowego przymierza, która w Starym Testamencie przewiduje mieszkanie Boga w przybytku lub świątyni.

Po drugie, przyjrzelśmy się Janowi stosującemu Ezechiela 40-48, który dotyczy odbudowanej świątyni. Jan stosuje to teraz do Nowego Jeruzalem. Ponownie, niemal paradoksalnie, podczas gdy świątynia była głównym przedmiotem wizji Ezechiela, w wizji Jana nie ma świątyni, ponieważ jej cel został już wypełniony.

Trzecim dowodem lub demonstracją, który pokazuje, że Nowe Jeruzalem ma być świątynią, jest obecność drogocennych kamieni w Objawieniu 21, wersety 19-20. Tak więc w wersecie 19, Objawieniu 21, Jan odniósł się już do fundamentów, aby ponownie pokazać, że Jan prawdopodobnie zamierza symbolicznie utożsamić miasto z ludźmi, tak jak fundamenty miasta są utożsamiane z apostołami. Imiona apostołów znajdują się na mieście w Objawieniu 21, werset 14.

Teraz Jan opowie nam więcej o tych fundamentach. W wersecie 19 mówi: Fundamenty murów miejskich były ozdobione wszelkimi rodzajami kamieni szlachetnych. Pierwszy fundament to jaspis, drugi szafir, trzeci agat, czwarty szmaragd, a potem nie będę omawiał reszty ośmiu kamieni.

Ale każdy z dwunastu fundamentów jest utożsamiany z dwunastoma konkretnymi kamieniami w Objawieniu 21, wersetach 19-20. Co jest w tym znaczące, jak powie ci praktycznie każdy komentarz, to to, że kamienie mają reprezentować kamienie na napierśniku arcykapłana. Wyjścia rozdział 28 i Ezechiela rozdział 26, które ciekawie mają związek z Ogrodem Eden i Adamem jako kapłanem.

Zatem kamienie mają łączyć się nie tylko z napierśnikiem arcykapłana, ale także z pierwotnym sanktuarium, Ogrodem Eden. Zatem kamienie na napierśniku arcykapłana, obecnie związane z kamieniami fundamentowymi, sugerują kapłańską funkcję Nowego Jeruzalem. Sugeruje to, że ludzie obecnie pełnią funkcję kapłanów Boga w Nowym Jeruzalem.

Być może znowu to odzwierciedlenie tego, co można znaleźć w 1 Piotra, rozdział 2. Teraz, lud Boży jest świętym kapłaństwem, które składa ofiary duchowej chwały, akceptowalne dla Boga. Teraz, wyraźnie, związek kamieni szlachetnych z fundamentami, kamieniami będącymi kamieniami z napierśnika arcykapłana w Księdze Wyjścia 28, jest również oczywisty. Inna literatura żydowska również sugeruje teraz kapłańską funkcję całego ludu Nowego Jeruzalem jako świętej świątyni Boga.

Innym ważnym ogniwem łączącym świątynię jest skład miasta. A mianowicie, oprócz kamieni szlachetnych, metalem, który wydaje się odgrywać najbardziej dominującą rolę w Nowym Jeruzalem, jest złoto. Tak więc w rozdziale 21 i wersecie 21 wielka ulica miasta była ze złota, tak czystego jak przezroczyste szkło.

A większość, zwłaszcza grecko-rzymskich miast, zwykle miała główną arterię biegnącą przez środek. To również, być może słowo tutaj może również oznaczać szerokie miejsce lub nawet plac w centrum miasta. Ale w obu przypadkach autor identyfikuje ulicę lub plac jako wykonane ze złota.

Ale co ważniejsze, w rozdziale 21 i wersecie 18 autor mówi, że mur był zrobiony z jaspisu, a miasto ze szlachetnego złota, tak czystego jak szkło. Więc ostatecznie całe miasto jest zrobione ze złota. Teraz, co jest w tym znaczące, jak już wspomnieliśmy w Starym Testamencie, przeglądając niektóre dowody ze Starego Testamentu, to to, że złoto odgrywało dominującą rolę jako główny metal używany do budowy zarówno przybytku, jak i świątyni.

Więc, aby dać wam jeden przykład, zostawię wam powrót i przeczytanie opisu przybytku w Księdze Wyjścia. Przeczytajcie też bardziej szczegółowo 1 Królów 5-7 i

fragmenty, w których złoto po prostu pojawia się wszędzie jako główny metal używany w konstrukcji. Ale tylko aby dać wam jeden przykład, w 1 Królów 6 i 19-22 przygotował wewnętrzne sanktuarium w świątyni, aby ustawić tam arkę przymierza Pana.

Wewnętrzne sanktuarium miało 20 łokci długości, 20 szerokości i 20 wysokości. Wyłożył wnętrze czystym złotem i wyłożył ołtarz z cedru. Salomon wyłożył wnętrze świątyni czystym złotem i rozciągnął złote łańcuchy na froncie wewnętrznego sanktuarium, które było wyłożone złotem.

Więc pokrył całe wnętrze złotem. Pokrył również złotem ołtarz, który należał do wewnętrznego sanktuarium. I moglibyśmy przeczytać więcej, ale rozumiesz, o co chodzi.

Wszystko jest najwyraźniej pokryte złotem. Więc teraz Nowe Jeruzalem w Objawieniu 21 jest złotem. Więc zakładam, że efekt tego nie polega tylko na sugerowaniu przewyższającej wartości Nowego Jeruzalem i jego piękna, chociaż to z pewnością prawda.

Ale myślę, że autor nie chce, abyś przegapił związek ze Starym Testamentem. Co jeszcze było zrobione ze złota? Cóż, właśnie przeczytaliśmy, że w 1 Księdze Królewskiej świątynia była pokryta złotem. Wewnętrzne sanktuarium było pokryte złotem.

I tak złoto, obecność złota w Nowej Jerozolimie, Złotej Ulicy, mieście zrobionym ze złota w 21:18, jest czymś więcej niż tylko opisem jego piękna; wyraźnie utożsamia Nową Jerozolimę ze świątynią. Jednak złoto jest również powiązane z rajem lub Ogrodem Eden, o którym powiedzieliśmy, że był sanktuarium. I znowu, aby powrócić do warstw, jeśli Nowa Jerozolima, jeśli złoto w Nowej Jerozolimie łączy się z powrotem ze świątynią, która jest pokryta i pokryta złotem, złoto w świątyni i przybytku prawdopodobnie również ma pewne powiązanie z Ogrodem Eden, który, jak widzieliśmy, jest sanktuarium.

Świątynia i przybytek miały być miniaturowymi ogrodami Edenu. Miały one na nowo uchwycić i przypomnieć zamieszkanie Boga w Jego sanktuarium, Ogródzie Eden. Cóż, widzieliśmy w jednym z tekstów, które czytaliśmy w rozdziale 2 Księgi Rodzaju, a zwłaszcza w wersetach 11 i 12, że złoto jest już związane z Ogrodem Eden.

Tak więc w rozdziale 2, wersetach 11 i 12, czytamy nazwę, jeśli mogę się cofnąć, werset 10, rzeka nawadniająca ogród płynęła z Edenu. Tak więc rzeka płynąca w rozdziale 22 Objawienia, płynąca z tronu, również przypomina nie tylko świątynię w Ezechielu 47, ale także wraca i przypomina rzekę wypływającą ze świątyni Edenu, sanktuarium Edenu, gdzie Bóg przebywał ze swoim ludem. A teraz w wersecie 11 czytamy: Nazwa pierwszej rzeki to Pizon.

Przebiega przez całą krainę Hawila, gdzie znajduje się złoto. Złoto tej krainy jest dobre. Dalej mówi, że w wersecie 12 Księgi Rodzaju 2 jest również onyks. Tak więc złoto i kamienie szlachetne łączą się nie tylko ze świątynią, ale także z Ogrodem Eden, który jest pierwotnym sanktuarium świątyni, w którym Bóg mieszkał ze swoim ludem.

I teraz znajdujemy to w Nowym Jeruzalem. Tak więc Nowe Jeruzalem z Objawienia 21 i 22 jest ogrodem świątynnym. Ogród świątynny jest sanktuarium, w którym Bóg teraz mieszka ze swoim ludem, wypełniając Księgę Rodzaju 1 i 2, przybytek i świątynię oraz prorockie oczekiwanie, takie jak Ezechiel rozdziały 40 do 48.

To był numer cztery. Piąty punkt, który należy poruszyć, to zauważenie w wersecie 21, 16, jak miasto jest opisane w Objawieniu 21-16. Miasto było rozplanowane jak kwadrat, tak długi, jak szeroki.

Zmierzył miasto prętem i stwierdził, że ma 12 000 stadiów długości. Nie będę wchodził w dokładne jednostki miary ani nic takiego. Ale potem mówi, że jest tak szerokie i wysokie, jak długie.

Innymi słowy, Nowe Jeruzalem ma kształt sześcianu. Ma kształt sześcianu. Jego długość, szerokość i wysokość są równe.

To znaczy, że ma kształt sześcianu. Ale chcę, żebyście zauważyli, jeśli wrócicie do 1 Księgi Królewskiej, ponownie 1 Księga Królewska 5-7 to opis budowy pierwotnej świątyni, pierwszej świątyni Salomona. W rozdziale 6 i wersecie 20 autor mówi, że wewnętrzne sanktuarium miało 20 łokci długości, 20 szerokości i 20 wysokości.

Pokrył wewnątrz czystym złotem, a także pokrył ołtarz złotem. Innymi słowy, długość, szerokość i wysokość wewnętrznego sanktuarium były takie same. To znaczy, że miało kształt sześcianu.

I teraz jest tak, jakby Jan chciał jasno powiedzieć, że to nie jest tylko świątynia, całe Nowe Jeruzalem jest świętym świętych. To wewnętrzne sanktuarium. Ma ten sam kształt.

Ma kształt sześcianu, tak jak najświętsze z najświętszych w 1 Księdze Królewskiej, rozdział 6. Tak więc, sześcienny kształt miasta nie jest tylko dla piękna i symetrii, chociaż tym właśnie jest. Często w języku Jana dzieje się więcej niż jedna rzecz. Jego język jest czasami bardzo wieloznaczny.

Przywołuje więcej niż jedną myśl. Tak więc posiadanie kształtu sześcianu pokazuje symetrię i piękno, ale także, a myślę, że przede wszystkim, ma przypominać kształt wewnętrznego sanktuarium z 1 Księgi Królewskiej, rozdział 6. Kilka innych wskazówek

na temat funkcji świątyni Nowego Jeruzalem znajduje się w rozdziale 22. W rozdziale 22, wersetach 3 i 4 czytamy: Nie będzie już żadnego przekleństwa.

Tron Boga i Baranka będzie w mieście, a Jego słudzy będą Mu służyć. Będą oglądać Jego oblicze, a Jego imię będzie na ich czołach. Prawdopodobnie raz jeszcze przypominam sobie opis kapłana, który będzie miał imię Boga na swoich czołach i wejdzie do obecności Boga i do miejsca najświętszego, aby stanąć w obecności Boga.

Teraz cały lud Boży, nie tylko kapłan, ale cały lud Boży, teraz funkcjonuje jako kapłani, którzy stoją w obecności Boga, którzy służą Mu z imieniem Boga na swoich czołach i którzy stoją w obecności Boga i widzą Jego twarz. Tak więc raz jeszcze, język kapłański w związku z przybytkiem i świątynią w Starym Testamencie jest teraz stosowany, nie do oddzielnej grupy kapłanów, ale teraz cały lud Boży funkcjonuje jako kapłani, którzy służą Bogu w Jego obecności. Ostatni, numer 7. To jest siódmy, musiałem wymyślić 7 w Objawieniu.

Ale siódmy jest w rozdziale 22 i wersecie 5. Nie będzie już nocy, nie będą potrzebować światła lampy ani światła słońca, ponieważ Pan Bóg da im światło. Innymi słowy, wydaje się, że lampa, która dawała światło w świątyni, teraz nie jest już potrzebna, ponieważ sam Bóg oświeca i daje światło świątyni Nowego Jeruzalem. Tak więc wszystkie te rzeczy, formuła Nowego Przymierza w rozdziale 21-3, która przewiduje zamieszkanie Boga w Nowym Przymierzu ze swoim ludem, fakt, że Jan czerpie z Ezechiela 40-48, który dotyczy odbudowanej świątyni, ale teraz stosuje ją do ludu Nowego Jeruzalem.

Kamienie na napierśniku arcykapłana w 21:19 i 20 oznaczają kapłańską funkcję całego ludu Nowego Jeruzalem. Fakt, że złoto jest dominującym metalem w Nowym Jeruzalem, odzwierciedla kluczową rolę złota w budowie przybytku i świątyni. Sześcienny kształt miasta przypomina kształt Miejsca Najświętszego.

Ludzie pełniący funkcję kapłanów z imieniem Boga wypisanym na czołach, służący Bogu w Jego obecności, widzą Go twarzą w twarz, przypominający o funkcji kapłanów w Starym Testamencie. A teraz Bóg daje światło Nowej Jerozolimy. Chwalebna obecność Boga wypełnia Nową Jerozolimę, tak że nie ma już potrzeby lampy, aby ją oświetlić.

Wszystko to sugeruje, że Nowe Jeruzalem z Objawienia 21 i 22, które ponownie symbolizuje i oznacza przede wszystkim samych ludzi, jest zgodne z użyciem języka przez Pawła. Teraz całe Nowe Jeruzalem jest ogrodem świątyni-sanktuarium, w którym Bóg mieszka ze swoim ludem, wypełniając starotestamentową świątynię i przybytek, ale także prorocze oczekiwania odbudowanej świątyni, Ezechiel 40-48, ale także wypełnienie pierwotnego zamysłu Boga dla stworzenia, że Bóg zamieszka ze swoim ludem na ziemi. A teraz znajdujemy Boga mieszkającego ze swoim ludem na nowej ziemi.

Ale Jego mieszkanie teraz jest współrozległe z całym ludźmi miasta i całym stworzeniem, więc nie ma potrzeby oddzielnej świątyni. I dodając do tego, co już powiedzieliśmy, częścią powodu, dla którego nie ma potrzeby oddzielnej świątyni, jest to, że przybytek i świątynia, które na początku tego wymagały, zostały usunięte. To znaczy, pierwsze stworzenie dotknięte grzechem, Księga Rodzaju, rozdział 3, to ludzka grzeszność, to ludzki bunt i nieposłuszeństwo, które na początku wymagały przybytku i świątyni.

Kiedy przyjrzelśmy się Staremu Testamentowi, powiedzieliśmy, że jedną z rzeczy, które Tabernakulum i świątynia robiły, było to, że sposób, w jaki były ustrukturyzowane, ograniczał obecność Boga tak samo, jak ją udostępniał. Tak, świątynia była sposobem, w jaki Bóg mieszkał ze swoim ludem, ale sposób, w jaki była ustawiona, w pewien sposób ograniczał obecność Boga, tak że Bóg głównie mieszkał w Miejsu Najświętszym, a tylko arcykapłan mógł tam wejść raz w roku. Teraz odkrywamy, że cały lud Boży ma dostęp do obecności Boga przez cały czas.

I tak, to, co wymagało świątyni, grzechu, zła i starego porządku, zostało teraz usunięte. Jan mówi, że stare stworzenie, stare niebo i ziemia, przeminęły, a morza już nie ma. Nie ma już żałoby, płaczu i bólu.

Dlaczego? Ponieważ te rzeczy, które to spowodowały, zostały już usunięte. To, co wymagało przybytku i świątyni, pierwsze stworzenie, grzech i zło, zostało już usunięte, tak że nie ma już potrzeby oddzielnej świątyni lub przybytku. Bóg może teraz mieszkać bezpośrednio ze swoim ludem, tak jak to uczynił w pierwszym stworzeniu w Księdze Rodzaju 1 i 2. Tak więc cel przybytku i świątyni został w końcu zrealizowany w Nowym Jeruzalem z Objawienia 21 i 22.

Nie tylko to, ale Boży zamiar stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2 osiągnął teraz swój punkt kulminacyjny poprzez długi proces historii odkupienia, znajdując teraz swój cel i ostateczne wypełnienie w Nowym Jeruzalem z Objawienia 21 i 22. Gdzie Bóg teraz mieszka bezpośrednio i bezpośrednio ze swoim ludem w nowym stworzeniu. Teraz, to podnosi interesujące pytanie, które większość ludzi jest zaintrygowana i zastanawia się nad nim, szczególnie ci, którzy należą do pewnych tradycji teologicznych.

I to jest, w świetle wszystkiego, co powiedzieliśmy, nie tylko w Objawieniu 21 i 22, ale w Starym Testamencie i innych tekstach Starego Testamentu, a także w tekstach Nowego Testamentu, które przeanalizowaliśmy szczegółowo, czy świątynia zostanie odbudowana? Biorąc pod uwagę to, co przeczytaliśmy na przykład w Ezechielu 40-48, i starotestamentowe oczekiwania dotyczące odbudowanej świątyni, a także rolę, jaką odegrała świątynia, czy powinniśmy oczekiwać odbudowanej świątyni kiedyś w przyszłości? Czy powinniśmy oczekiwać, że Izrael odbuduje swoją świątynię, a system ofiar zostanie przywrócony, a świątynia będzie funkcjonować i odgrywać rolę kiedyś

w przyszłości? Moja odpowiedź na to brzmi: może powinniśmy. Może świątynia zostanie odbudowana. Może w jakiś sposób Izrael ponownie odbuduje swoją świątynię.

Chociaż, jak większość z was wie, obecnie Wzgórze Świątynne jest zajęte przez muzułmanów, a Kopuła i Skała sprawiają, że jest praktycznie niemożliwe, aby mogło się to wydarzyć w obecnym stanie rzeczy. Ale jest możliwe, że pewnego dnia Izrael będzie mógł odbudować swoją świątynię i ponownie ustanowić swoje ofiary. Ale nie jestem pewien, czy ma to znaczenie dla prorocत्व biblijnych.

I znowu, biorąc pod uwagę to, co przeczytaliśmy, i biorąc pod uwagę to, co widzieliśmy, jeśli chodzi o biblijny, teologiczny rozwój tematu świątyni, świątynia wskazuje, że podstawowa funkcja świątyni wydaje się wskazywać na obecność Boga z Jego ludem i rozszerzenie tej obecności, aby objąć całe stworzenie i całą ziemię. Następnie widzimy w Nowym Testamencie, że zostało to wypełnione przez Jezusa Chrystusa i Jego lud. A następnie w końcu i ostatecznie w nowym stworzeniu.

A w spełnieniu obietnic i prorocत्व świątyni w Chrystusie i Jego ludzie oraz w nowym stworzeniu, fizyczna świątynia nie wydaje się odgrywać roli. Dlaczego? Ponieważ cel świątyni został już osiągnięty. Cel świątyni został teraz zrealizowany, gdy Bóg zamieszkał bezpośrednio ze swoim ludem w Chrystusie w kościele przez swojego Ducha, a następnie pewnego dnia w całym stworzeniu w ludziach nowej Jerozolimy.

Więc to, moim zdaniem, sprawia, że kolejna fizyczna świątynia jest niepotrzebna. Dlaczego? Teraz, gdy rzeczywistość nadeszła, dlaczego chcieliby wrócić do symbolu, do kopii, do cienia, który ją przewidywał? Teraz, gdy Bóg objawił swoją obecność w osobie Jezusa Chrystusa, teraz, gdy Bóg mieszka bezpośrednio ze swoim ludem, a teraz, gdy Jego obecność ma się objawić zgodnie z Objawieniem 21 i 22 w całej nowej Jerozolimie bez fizycznej świątyni, dlaczego chcielibyśmy wrócić do fizycznej świątyni, skoro cel został już osiągnięty? Wydaje się, że sprawia, że nowa fizyczna, oddzielna świątynia jest niepotrzebna. Więc, chociaż pewnego dnia może zostać odbudowana kolejna świątynia w Jerozolimie, nie jestem pewien, czy należy to postrzegać jako wypełnienie prorocत्व, ponieważ widzę Jezusa Chrystusa i Jego kościół, wypełnienie świątyni przybytku Bożego, Eden mieszkający ze swoim ludem, który następnie zostaje dopełniony w fizycznej przestrzeni w nowym stworzeniu.

Więc znowu, istnieje dosłowny fizyczny aspekt spełnienia, ale nie jest to tak bardzo w fizycznym budynku, jak w fizycznym stworzeniu, co jest sposobem, w jaki Bóg to zamierzył w Księdze Rodzaju 1 i 2. Aby ponownie odnieść się do Grega Beala, opisał to w ten sposób. Powiedział, że pewnego razu, kiedy był oddzielony od swojej żony za granicą, zanim się pobrali, miał jej zdjęcie i często na nie patrzył. Ale kiedy znów się spotkali, powiedział, jaki byłby sens ciągłego patrzenia na zdjęcie, skoro mam rzeczywistość? I przyrównuje to do świątyni.

Dlaczego mielibyśmy chcieć wrócić do fizycznej świątyni, skoro rzeczywistość, na którą wskazywała, jest teraz tutaj, jest teraz rzeczywistością, a jest nią mieszkanie Boga ze swoim ludem. Z tego powodu, raz jeszcze, być może Izrael odbuduje swoją świątynię, ale nie jestem pewien, czy ma to cokolwiek wspólnego z biblijnym proroctwem. Ponieważ, jak to rozumiem, teraz, gdy cel został osiągnięty, dlaczego lud Boży miałby chcieć do niej wrócić? Dlaczego Bóg miałby wrócić do cienia lub kopii, teraz, gdy rzeczywistość osiągnęła swój cel i wypełnienie? Teraz, następny temat, który chcę wam przedstawić, który jest pod wieloma względami związany z tematem świątyni, jak również z wieloma innymi tematami, to temat przymierza lub przymierzy.

Zacznę od stwierdzenia, że przymierze lub przymierza w całej Biblii są fundamentalną strukturą, która wyjaśnia relację Boga z Jego ludem. Ponownie, nie jest to do końca tak, jakby powiedzieć, że jest to główny temat, chociaż niektórzy twierdzą, że począwszy od Waltera Eichrota w Starym Testamencie, a niektórzy twierdzą, że przymierze jest głównym tematem lub centrum Biblii. Przynajmniej jednak jest to fundamentalna struktura, która wyjaśnia relację Boga z Jego ludem w całym Starym i Nowym Testamencie.

I znowu, niektórzy widzą w tym centrum, ale jeśli tak nie jest, to leży w sercu odkupieńczej relacji Boga z Jego ludem. Tak więc ważne jest, ważne jest, aby poświęcić temu czas i zobaczyć to jako ważny biblijno-teologiczny temat i nowotestamentowy temat teologiczny, który rozwija się w całej Biblii. Zanim na to spojrzysz, być może pierwszą rzeczą, o którą należy zapytać, jest to, czym jest przymierze? I raz jeszcze, nie chcę poświęcać dużo czasu ani wchodzić w szczegóły, ale co mamy na myśli mówiąc o przymierzu, gdy mówimy o przymierzu lub przymierzach w Biblii? Jeśli chodzi o dane leksykalne, zwykle idea przymierza obraca się wokół hebrajskiego słowa *berit* lub greckiego słowa *diatheke* w Nowym Testamencie; oba te słowa są zwykle tłumaczone jako przymierze i są używane w odniesieniu do relacji przymierza, którą Bóg ustanawia ze swoim ludem.

Chociaż, jak wspomnieliśmy w innych kontekstach, nie możemy koniecznie ograniczać się lub ograniczać do obecności tego słowa. To znaczy, nawet w miejscach, w których *berit* lub *diatheke* może brakować w Starym i Nowym Testamencie, możemy założyć, że koncepcja przymierza nie jest obecna. Nie możemy tego zakładać.

Może istnieć przymierze, nawet w tekście, w którym nie ma danych leksykalnych. Ale zasadniczo przymierze to... Szczególnie badaczom Starego Testamentu pomogło badanie starożytnych przymierzy na starożytnym Bliskim Wschodzie i światło, jakie rzucają one na dane biblijne. Ale przymierze można opisać... Jednym ze sposobów opisanie go jest to, że jest to formalna deklaracja lub umowa, która określa ramy prawne relacji między Bogiem a Jego ludem.

I to jest zazwyczaj potwierdzone lub ustanawiane przysięgą. Tak więc przymierze jest formalną deklaracją lub umową, która określa ramy prawne dla relacji między Bogiem a Jego ludem. I znowu, to jest zazwyczaj potwierdzone lub ustanawiane przysięgą.

Sercem przymierza jest fakt, że Bóg jest postrzegany jako król, który wchodzi w relację ze swoim ludem, przyjmując ludzi jako swoje dzieci. Z tego powodu niektórzy uczeni zasugerowali, że gdziekolwiek w Starym i Nowym Testamencie widzisz język rodzinny, ojciec i dzieci są podstawą założenia relacji przymierza. Ale zaczyna się od Boga jako suwerena, jako króla, który wchodzi w relację, przyjmując swój lud jako swoje dzieci.

I On staje się ich ojcem. I tak na przykład, aby przewidzieć, jeśli pamiętasz część przymierza z Dawidem, przymierze Dawidowe, będę twoim ojcem, ty będziesz moim synem. To język przymierza, w którym Bóg jest suwerennym królem, który wchodzi w relację, stając się ojcem, i adoptuje swój lud jako ich dzieci.

Tak więc Bóg wybiera lub wybiera swój lud. Przymierze opiera się na Bożym wyborze lub wyborze. To sugeruje, przynajmniej w biblijnych przymierzach, że Bóg jest głównym inicjatorem przymierza.

Ludzie nie decydują, że chcą przymierza, więc idą do Boga i próbują coś wypracować. Ale Bóg jest tym, który łaskawie ustanawia relację przymierza i podejmuje inicjatywę ustanowienia relacji przymierza ze swoim ludem. Teraz, w bardzo pomocnym artykule na temat rozdziału o przymierzach w książce zatytułowanej *Central Themes in Biblical Theology*, Scott Hafemann wyodrębnił, polegając również na innych, Scott Hafemann wyodrębnił trzy elementy przymierza.

W szczególności w Starym Testamencie. Powiedział, po pierwsze, że Bóg podejmuje inicjatywę, aby łaskawie zapewnić byt swojemu ludowi i ustanowić relację przymierza. Tak więc, raz jeszcze, Bóg jest inicjatorem przymierza.

Bóg jest tym, który zapewnia, który łaskawie zapewnia zaopatrzenie dla swojego ludu w relacji przymierza. Drugim elementem jest to, że przymierze niesie ze sobą postanowienia lub zobowiązania do utrzymania tej relacji przymierza. Tak więc, istnieją pewne zobowiązania dla stron zaangażowanych w przymierze, aby utrzymać przymierze i zachować relację przymierza.

Po trzecie, istnieją błogosławieństwa i przekleństwa przymierza, które przychodzą albo za dotrzymywanie, albo za nie dotrzymywanie relacji przymierza. Tak więc, jest o wiele więcej, co moglibyśmy powiedzieć o przymierzu, ale przynajmniej Bóg podejmuje inicjatywę i łaskawie zapewnia ludziom w relacji przymierza. Po drugie, przymierze niesie ze sobą zobowiązania i warunki dotrzymywania tej relacji przymierza.

I wreszcie, w związku z tym, istnieją błogosławieństwa i przekleństwa przekleństw oparte na dotrzymaniu lub nie dotrzymaniu przymierza. Jeden bardzo ważny element przymierza, o którym już wspominaliśmy i który widziałem w związku z kilkoma innymi tematami, jest prawdopodobnie podstawą przymierza, że relacja przymierza może być podsumowana formułą: Będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I widzieliśmy to w Księdze Kapłańskiej 26, wersety 11 i 12.

Widzieliśmy to w Ezechielu 37, który jest w kilku innych miejscach. Tak więc język „Będę ich Bogiem, oni będą moim ludem” wydaje się być formułą, która podsumowuje i ujmuje to, co jest sednem relacji przymierza. Teraz tylko kilka kwestii związanych z przymierzem lub przymierzami w Starym i Nowym Testamencie.

Ponownie spędzimy co najmniej jedną sesję, przyglądając się dowodom ze Starego Testamentu i bardzo szybko podsumowując przymierza ze Starego Testamentu oraz sposób ich rozwoju, a następnie spędzimy większość czasu, przyglądając się rozwojowi przymierzy w Nowym Testamencie, szczególnie nowego przymierza. Ale jednym z problemów jest to, ile jest przymierzy? Istnieje szerokie porozumienie co do większości przymierzy, takich jak przymierze zawarte z Noem w Księdze Rodzaju 9, przymierze zawarte z Abrahamem w Księdze Rodzaju 12 i następujące po nim przymierze zawarte z Dawidem, przymierze Mojżeszowe. Istnieje szerokie porozumienie co do większości przymierzy.

Ale jednym z głównych pytań, które rozważymy, jest to, czy przy stworzeniu istniało również przymierze. Poruszyliśmy to krótko wcześniej, ale wtedy pojawiły się pewne rozbieżności co do tego, ile przymierzy jest w Starym Testamencie. I nie chcę ani nie mam nadziei, że ostatecznie to rozstrzygnę, ale przynajmniej podniosę pytanie, czy przy stworzeniu istniało również przymierze? Innym ważnym pytaniem jest związek między wszystkimi tymi przymierzami. Tradycyjnie istniały dwa podejścia.

Nie są to jedyne podejścia, a w ich obrębie występują różnice. Te dwa podejścia zmodyfikowały nawet swój pogląd na przymierza. Ale klasycznie, tradycyjnie i historycznie, istniały dwa podejścia do relacji z przymierzami. Ruch znany jako dyspensacjonalizm tradycyjnie widział większą nieciągłość między przymierzami i większe rozłączenie między niektórymi z przymierzy, szczególnie pod względem sposobu ich wypełniania w odniesieniu do kościoła.

Podczas gdy ruch znany jako teologia przymierza miał tendencję do dostrzegania większej ciągłości, która jest zasadniczo tylko jedną relacją przymierza wyrażoną na różne sposoby. Więc porozmawiamy trochę o relacji między przymierzami. Czy powinniśmy widzieć więcej nieciągłości? Czy powinniśmy widzieć więcej ciągłości między nimi? A może powinniśmy widzieć elementy zarówno nieciągłości, jak i ciągłości między przymierzami? Dla naszych celów przymierza, na których chcemy się skupić, ponownie, porozmawiamy głównie w następnej sekcji o Starym Testamencie,

przymierzach znalezionych w Starym Testamencie, a następnie przyjrzymy się, jak rozwijają się i spełniają w Nowym.

Główne przymierza, co do których większość się zgadza, to przymierze Noego, przymierze zawarte z Mojżeszem, przepraszam, Noem w Księdze Rodzaju 9; przymierze Abrahama, przymierze zawarte z Abrahamem w Księdze Rodzaju 12, 15, 17, 22; znajdujemy odniesienia do tego. Przymierze Dawida w 2 Samuela 7, i znajdujemy to w 1 Kronik, w niektórych Psalmach, znajdujemy odniesienia do przymierza Dawida. Przymierze Mojżesza to przymierze zawarte z Mojżeszem.

Przymierze lewickie, odniesienie do przymierza zawartego z Lewi i kapłaństwem, to takie, na które prawdopodobnie nie poświęcę czasu i nie będę się nim zajmować. I wreszcie Nowe Przymierze, rozdział 31 Księgi Jeremiasza jest najbardziej wyraźnym odniesieniem do Nowego Przymierza. Ponownie pojawia się pytanie: co ze stworzeniem? Czy istnieje przymierze? Czy też było przymierze podczas stworzenia? W Księdze Rodzaju 1 i 2. Teraz słowo przymierze nie jest tam użyte, więc z tego powodu niektórzy doszli do wniosku, że nie było stworzenia przymierza, podczas gdy inni, ostatnio, książka wydana kilka lat temu przez Petera Gentry'ego i Stephena Welluma zatytułowana Kingdom Through Covenant, argumentuje obszernie, że istniało przymierze podczas stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2. Jaki jest związek między przymierzami? Nie chcę poświęcać dużo czasu na opisywanie konkretnego związku między Przymierzami a Starym Testamentem, ale pozwólcie, że podsumuję.

Ponownie, Scott Hafeman, w swoim artykule lub rozdziale o przymierzach w Central Themes, książce zatytułowanej Central Themes in Biblical Theology, mówi, że Pismo Święte świadczy o jednej stałej relacji między Bogiem a Jego ludem w całej historii odkupienia, która jest sformalizowana i ucieleśniona w kolejnych przymierzach. Myślę więc, że jest to pomocny sposób patrzenia na to. Chociaż istnieje kilka różnych przymierzy, Noego, Abrahama, Dawida, Mojżesza itd., wszystkie te przymierza prawdopodobnie mają na celu wyrażanie kolejno jednego nadrzędnego, nadrzędnego związku lub przymierzowego związku, który Bóg ustanawia ze swoim ludem.

Tak więc Pismo Święte ponownie świadczy o jednej stałej relacji między Bogiem a Jego ludem w całej historii odkupienia, która jest sformalizowana i ucieleśniona w kolejnych przymierzach. Tak więc, co chcemy zrobić w następnej sekcji, to zbadać w Starym Testamencie te kolejne przymierza. Zaczniemy od spojrzenia na sam początek, rozważając bardzo krótko Księgę Rodzaju 1 i 2 i czy powinniśmy mówić w kategoriach przymierza, a następnie przejść do porządku kanonicznego i historycznego, aby krótko przyrzeć się różnym przymierzom.

Czym one były? Jaka była ich funkcja? A potem znowu przygotowanie do tego, jak te zostaną spełnione w Jezusie Chrystusie i Nowym Testamencie.

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To jest sesja 8 na temat Świątyni w Objawieniu 21-22.